

Docela jsem byl zvědav na druhou desku [Žambochů](#). Dodnes totiž nejsem přesvědčen, že by si ta první Anděla zasloužila. Hned na úvod povídání ale musím přiznat, že mě Žamboši zaskočili a překvapili tím nejpříjemnějším způsobem, a že budu-li vybírat kandidáty na Anděle, budou jedním z nich.

Žamboši využili první desku jako startovací plochu k desce druhé, na jejích základech (které ani ve stavebním reálu nedostávají ceny za stavební či architektonické počiny) první desky vztyčili hudební chrám, který lahodí uchu zvenčí (na první poslech) i zevnitř (při pronikání do detailů písní v posleších dalších). Deska přináší standardních 12 písní, které znějí každá jinak, a přesto se jimi táhne jednotící nit, položená

tentokrát v rytmické a schematické stavbě písní a částečně ve zpěvu. Znamená to, že ta jednotící tvář desky a projevu Žambochů je jaksí schována až v druhém plánu písní, ale je stále přesně a s jistotou identifikovatelná.

Nejlépe to bude poznat z charakteristiky jednotlivých písní – skoro každou lze přirovnat k nějakému vzoru, u žádné nelze současně říct, že je to kopie. Vzory budou tak rozdílné, že při čtení to bude vypadat spíše jako nesourodá směs, po poslechu zjistíte, že je to kompaktní mnohobarevný celek: *Dřevorubecká* je upřímným regionálním vyznáním na pomezí freejazzu a stylu AG Fleku nebo Folkteamu. *Jutkinovi* decentně pulsuje jako kdyby byla od Dire Straits.

Spampapam

je příjemný jemný rap,

Joe z Ikarie

staví na intenzívním příběhu, ve skladbě

V koncích

se objevuje jazzový expresivní zvuk,

Rytířská

naopak působí folklorizujícím dojmem a předposlední

Svobodě

je správně valašsky naléhavá. Podle mě asi nejsilnějším kouskem alba je ale

Odkolébavka.

Ale síla desky není v jednotlivých písních, pokusil jsem se je charakterizovat jen jako ukázkou různorodosti v jednotě desky. Kompaktnost alba vyplyne až po uceleném nepřerušovaném poslechu CD. Trošku je to slabina pro rozhlasové vysílání, protože každá osamocená písnička trošku ztratí na síle právě tou ztrátou vazby na ostatní. Žamboši totiž rozehrávají škálu svých výrazových prostředků a sdělení na ploše celé desky, nevystřílejí si municí do jedné písničky a nemusejí se opakovat. Přitom mají nápadů dostatek a mohli by je rozehrát naplno a vytvořit silově efektní desku. Žamboši ale zvolili opačný přístup – výbuch nápadů a emocí jakoby tlumí, udržují pod pokličkou a jakoby zdrženlivě je dávkuje posluchači. Z písní posluchači neutkví v paměti žádná jako konkrétní popěvek, melodie nejsou tak výrazně stavěny (jako z minulé tvorby například ta o znakoplavkách), ale bude si pamatovat atmosféru skladeb, jejich účinek a bude chtít si to prožít (ne jen poslechnout) znovu. Aranže vkusně a střídavě doplňují melodie, nechávají dostatečný prostor pro jejich vyniknutí a jsou plně v jejich službách. Podobně u zpěvu je ve většině případů znát, že jde o sdělení a zpěv/hlas je pouze prostředkem, jak toto sdělení k posluchači dostat. Žádné hlasové exhibice, nic, a přesto vůbec nic takového nepostrádám. Žádná velká slova v textech, o to spíše upřímnější (*Dřevorubeckou* by se leckomu povedlo lehce dostat do sentimentálního kýče, ne však *Žambochům*) A to sdělení nemusí být vždy jen vážné, velmi často se blýskne typický jemný „žamboší“ nadhled a humor, jakoby od dob „znakoplavek a vodoměrek“ prosetý a vyzrálý, trochu zjemnělý.

Žamboši natočili album, které využilo všech možných výrazových prostředků českého folku, a ten se za toto dílo stydět rozhodně nemusí – naopak, budiž majákem na cestě našeho žánru pro všechny, kteří chtějí následovat a odpoutat se od mělčin plytkých flétničkových depresí. Desce **Přítuhuje** jsem dal plný počet bodů.

{desky 605}